

Prolog – Chlapec s bezednýma očima

Ve chvíli, kdy ho přivedla na svět, Rán věděla, že s jejím synem bylo něco špatně.

Okolní vzduch byl těžký a nehybný, naplněný pachem potu po náročném, několikahodinovém porodu. Nemohla uvěřit, že je konečně po všem; měla dojem, že co nevidět omdlí vyčerpáním, celé tělo se jí chvělo, košile se jí lepila k tělu.

Její muž se na Rán zářivě usmál, bez sebe štěstím. Přinutila se zvednout koutky úst vzhůru, třebaže jí po zpoceně tváři stékaly slzy.

Porodní bába, stará Gyda, čpějící potem a starobou, odřízla pupěčnický šňůru. Zkušenýma rukama zabalila chlapce do přikrývky a podala ho matce.

Rán se přinutila natáhnout ruce, přestože se jí nitro sevřelo nevolí.

Je to jen únava, nic víc, pomyslela si, zatímco roztřesenými prsty nahmatala měkké živé tělíčko a co nejopatrněji si ho k sobě přitiskla. Čekala na ten zvláštní okamžik, o kterém jí vyprávěla matka, kdy bude stačit jediný pohled, aby věděla, že své novorozeně bude milovat a opatrovat nade všechno na světě. Avšak v momentě, kdy si ho poprvé přivinula k prsu, *věděla*, že bytost, kterou svírala ve své náruči, nemohl být jejich syn.

Všechno v ní křičelo, znechuceno a zděšeno stvořením, které k sobě tiskla.

Nahlas však neřekla nic. Ani když ji Aegir políbil a poděkoval jí za to, že přivedla na svět silné dítě. Ani když ji Gyda nabádala, co všechno by měla jako prvorodička dělat.

Nutila se k radosti ve chvílích, kdy je navštívili sousedé, přinášeli jim dárky pro chlapce, gratulovali k potomkovi a hlasitě děkovali Předkům za to, že páru konečně nadělili dítě.

Aegir se stále smál a nešetřil slovy díků, přesto Rán neušlo, jak se vždycky při zmínce o Předcích nesouhlasně napnul. Doufala, že si toho nikdo nevšiml. Mnozí jí vyčítali, že si do osady přivedla cizince, třebaže se Aegir snažil přizpůsobit, jak mu to jen jeho vlastní víra a zvyklosti dovolovaly.

Většina rodin tu vzývala Předky, podobně jako mnoho dalších jižních osad blízko Zlomu, Aegir byl však severan. Jeho lid chránila zvěř, ryby a ptactvo a dle zvířecích vlastností si dávali i přízviska.

Tady bylo zvykem se přirovnávat k významným osobnostem svého rodu, snažit se dosáhnout jejich velikosti. Někteří místní dokonce věřili, že jméno nese ducha jejich Předka, proto své potomky pojmenovávali po dědech a pradědech v naději, že se jejich duch vrátí a jejich potomek nabyde stejné slávy, ne-li větší.

A pak tu byli tací, menšiny žijící na okrajích společnosti, kteří stále věřili v bohy a bůžky. Ve vrtkavá, mocná stvoření, která dala smrtelníkům runy, jazyk a vědění. Nebylo to tak dlouho, co lidé s takovými bytostmi válčili. Od těch dob jen málokdo vyhledával jejich pomoc a ochranu.

Rán při všem tom veselí nejdoudu napadlo, zda si některého z nich, aniž by o tom tušili, nerozhněvali a on jim za to nenadělil... *Co vlastně?* Nedokázala si na tu myšlenku odpovědět. Ačkoliv se podobného uvažování snažila zbavit, pochybnosti přetrvávaly.

Je to tvůj syn, tak už se konečně vzpamatuj, okřikla se v duchu, když se jí mysl zatoulala do temných míst. Přesto se jí ve chvíli, kdy se Aegir vypravil za robotou a ona se ocitla v domě s nemluvnětem sama, vždycky zmocnil nepříjemný, svíravý pocit. Dělal přesně to, co by měla jako matka dělat; kojila ho, když měl hlad, přebalovala a utěšovala, když se neklidem vrtěl v peřince. Pokaždé když ho zvedala, ji na okamžik popadla touha upustit syna na zem, nebo ho odnést do lesa a nechat ho tam. Zbavit se ho. Jakkoliv.

Pokud by se nejednalo o shaatera, v její osadě bylo přísně zakázáno jakkoliv ublížit dítěti, i kdyby se narodilo s postižením. Po válce s bohy